

Op 27 november 2018 is een nieuw KB gepubliceerd waarin wijzigingen worden gebracht aan het KB van 27 maart 2017 houdende de bepaling van het bedrag van de retributie, evenals de voorwaarden en de modaliteiten van de inning ervan in het kader van het Centraal Register Solvabiliteit.

Ingevolge deze wijzigingen zullen schuldeisers vanaf nu 0 EUR moeten betalen voor het neerleggen van de aangifte van schuldvorderingen middels het register met een eventuele inzage van het faillissementsdossier of voor inzage van het faillissementsdossier middels het register zonder een aangifte van schuldvordering (gewijzigd art. 1, 1° KB 27 maart 2017).

Daarnaast voegt het wijzigings-KB van 16 november 2018 ook twee punten toe aan het KB van 27 maart 2017. De eerste toevoeging heeft betrekking op het elektronisch dossier van de gerechtelijke reorganisatie in RegSol. Sinds 1 mei 2018, de inwerkingtreding van Boek XX WER, wordt het dossier van de gerechtelijke reorganisatie in RegSol bijgehouden (art. XX.40 WER). Bijgevolg moet ook voor de gerechtelijke reorganisatie een retributie worden vastgesteld voor het beheer van deze procedure middels het register. Ingevolge het wijzigings-KB van 16 november 2018 wordt deze retributie vastgesteld op 295 EUR per dossier voor het beheer van het dossier van de gerechtelijke reorganisatie (ingevoegd art. 1, 5° KB 27 maart 2017). De tweede toevoeging betreft de vaststelling van een retributie van 295 EUR voor de eerste 2 jaren, en vervolgens elk jaar, voor het beheer van het minnelijk akkoord bedoeld in artikel XX.37, § 2, derde lid van het Wetboek van economisch recht (ingevoegd art. 1, 6° KB 27 maart 2017).

Ten slotte, voorziet de wetgever ook een gepaste retributie voor de materiële kopie die elke belanghebbende via de curator kan verkrijgen van de in het register opgenomen bestanden (art. XX.131, § 2 WER). Kopieën van deze documenten, indien deze niet onder het beroeps- of zakengeheim vallen, kunnen worden verkregen voor 25 EUR voor de eerste 20 pagina's, te vermeerderen met een bedrag van 0,15 EUR per pagina vanaf de 21ste pagina (ingevoegd art. 1, 7° KB 27 maart 2017).

Weigering erkenning zaakvoerder als onderneming in de zin van Boek XX WER

INSOLVENTIE

Toepassingsgebied – Ondernemingsbegrip – Zaakvoerder

INSOLVABILITÉ

Champ d'application – Notion d'entreprise – Gérant

In dit vonnis spreekt de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Turnhout, (26 juni 2018, O/18/0038, *onuitg.*) zich uit over de kwalificatie van een zaak-

voerder als onderneming in de zin van artikel XX.1, § 1, a) WER, voor de tekst gewijzigd werd in april 2018.

In dit artikel stond:

“Voor de toepassing van dit boek zijn ondernemingen:

(a) iedere natuurlijke persoon die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent”

Bijgevolg stelt zich de vraag of een zaakvoerder van een vennootschap, binnen zijn bedrijfsvoering, ook als onderneming kan worden beschouwd. De rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Turnhout, is van oordeel dat in dit arrest de zaakvoerder geen onderneming is en geeft hiervoor volgende argumenten:

- de bedrijvigheid van de zaakvoerder in de vennootschap en daarmee samenhangende verzekeringsplicht in het sociaal statuut der zelfstandigen, brengt niet met zich mee dat de zaakvoerder ook zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en als onderneming dient te worden beschouwd;
- de zaakvoerder is niet geregistreerd in de Kruispuntbank van Ondernemingen (art. III.16, § 1, 4° WER: iedere persoon die een onafhankelijke entiteit is en beroepsmatig een economische activiteit uitoefent is hiertoe verplicht);
- de zaakvoerder is niet btw-plichtig (art. 4, § 1 Btw-Wetboek: btw-belastingplichtige is eenieder die in de uitoefening van een economische activiteit geregeld en zelfstandig, met of zonder winstoogmerk, hoofzakelijk of aanvullend, leveringen van goederen en diensten verricht);
- de zaakvoerder factureert zijn activiteiten niet aan de vennootschap;
- de zaakvoerder streeft geen persoonlijk economisch doel na en biedt geen goederen of diensten op een bepaalde markt. De zaakvoerder is enkel het orgaan waarlangs de vennootschap deelneemt aan het economisch verkeer.

Vervolgens besluit de rechtbank van koophandel dat uit geen enkel element blijkt dat de zaakvoerder zelf, in eigen naam en persoonlijk, i.e. zelfstandig, deelneemt aan het economisch verkeer. Bijgevolg besluit de rechtbank aldus dat het mandaat van zaakvoerder in deze vennootschap niet wordt uitgevoerd in het kader van een zelfstandige beroepsactiviteit en dus niet als onderneming in de zin van Boek XX WER kan worden beschouwd. De zaakvoerder kan dus niet in staat van faillissement worden verklaard.

Beroepsprocedure tegen tweede kans reorganisatieplan: een uitstap naar het gerechtelijk recht

INSOLVENTIE

Gerechtelijke reorganisatie – Gerechtelijke reorganisatie door collectief akkoord – Ontvankelijkheid hoger beroep – Weigering homologatie reorganisatieplan

INSOLVABILITÉ

Réorganisation judiciaire – Réorganisation judiciaire par accord collectif – Refus d’homologation du plan de réorganisation – Conditions de recevabilité de l’appel

Voor de bespreking van dit arrest verwijzen we eerst naar een eerdere actualiteit (d.d. 15 augustus 2018) waarin de weigering tot homologatie van het reorganisatieplan door de rechtbank van koophandel te Luik werd besproken. In dit vonnis oordeelde de rechtbank van koophandel dat het voorliggende reorganisatieplan in strijd was met de openbare orde, omdat het plan niet de continuïteit van de onderneming nastreefde. De schuldenaar is tegen deze beslissing in beroep gegaan en het arrest van het hof van beroep te Luik (9 oktober 2018, nr. 2018/RG/483) is het voorwerp van deze actualiteit.

Het vraagstuk in deze bijdrage heeft betrekking op de mogelijkheid tot hoger beroep tegen het vonnis van de rechtbank van koophandel d.d. 9 april 2018. De rechtbank van koophandel had beslist op basis van artikel 55, § 2 WCO dat de schuldenaar het plan diende aan te passen en het opnieuw voor te leggen aan de schuldeisers. Bovendien, stelt artikel 55, § 2, *in fine* WCO dat tegen deze beslissing geen beroep of verzet openstaat.

Om de beroepsprocedure te begrijpen, dienen we het vonnis van de rechtbank van koophandel op te splitsen in twee beslissingen. Enerzijds de beslissing om de homologatie van het reorganisatieplan te weigeren op grond van een schending van de openbare orde. Anderzijds de beslissing om ingevolge deze weigering de schuldenaar een tweede kans te geven en het reorganisatieplan aan te passen. We kunnen begrijpen dat tegen deze laatste beslissing geen hoger beroep of verzet open staat, voornamelijk wanneer dit rechtsmiddel uitgaat van de schuldeisers. Beroep of verzet tegen deze beslissing uitgaande van de schuldeiser zou de schuldenaar zijn tweede kans kunnen ontnemen. Echter, we kunnen even goed begrijpen dat tegen de beslissing tot weigering van de homologatie wel hoger beroep mogelijk dient te zijn, indien een van de belanghebbenden, vermoedelijk voornamelijk de schuldenaar, zelf niet akkoord gaat met de weigering van het reorganisatieplan en het alsnog in deze vorm wil laten homologeren.

Bijgevolg is de meest nuttige interpretatie van artikel 55, § 2, *in fine* WCO diegene waarin aan de ene kant het verbod tot hoger beroep of verzet enkel betrekking heeft op de specifieke beslissing tot een tweede kans voor de schuldenaar en aan de andere kant de beslissing tot weigering van de homologatie wel openstaat voor hoger beroep of verzet. Vermoedelijk is dit ook wat de wetgever bedoelt met de nieuwe formulering in artikel XX.79, § 2, *in fine* WER: *tegen de op grond van deze paragraaf gewezen beslissingen kan slechts hoger beroep of verzet worden ingesteld samen met het eindvonnis over de homologatie.*

In casu is in het vonnis van de rechtbank van koophandel d.d. 9 april 2018 een eindbeslissing genomen over de weigering tot homologatie en waartegen de schuldenaar hoger beroep heeft aangetekend. Het hof van beroep heeft zich vervolgens opnieuw over de weigering tot homologatie gebogen en is tot de vaststelling gekomen dat er geen sprake is van een schending van de openbare orde. Bijgevolg werd het reorganisatieplan alsnog goedgekeurd en de gerechtelijke reorganisatie afgesloten.

Een volgende stap in de Europese richtlijn met betrekking tot insolventie, reorganisatie en tweede kans

INSOLVENTIE

Algemeen – Richtlijn met betrekking tot insolventie – Preventieve reorganisatieprocedures en tweede kans – Absolute prioriteitsregel – Cross-class cram-down
INSOLVABILITÉ

Généralités – Directive relative à l’insolvabilité – Règle de priorité absolue – Mesures préventives de réorganisation et seconde chance – Cross-class cram-down

Op 1 oktober 2018 heeft de Raad van de EU een nieuw voorstel uitgebracht waarin verschillende compromissen worden voorgesteld voor de richtlijn met betrekking tot insolventie, reorganisatie en tweede kans.

De meeste wijzigingen of compromissen die de Raad voorstelt zijn niet zo opzienbarend. Ze hebben betrekking op de toegang tot de reorganisatieprocedure, de aanstelling van insolventiefunctionarissen, de opschortingstermijn en de indeling van de schuldeisers in klassen:

- lidstaten krijgen de mogelijkheid om, onder bepaalde voorwaarden, een levensvatbaarheidstoets in te voeren;
- de aanstelling van een insolventiefunctionaris zal worden bepaald op basis van de feiten van elke zaak;
- de maximumtermijn van de opschortingstermijn wordt vastgelegd op 4 maanden, maar kan nog worden verlengd tot 12 maanden;
- de schuldenaar zal een minimum opschortingstermijn krijgen die kan worden opgeheven, daarna beschikken schuldeisers over de mogelijkheid om de opschortingstermijn op te heffen;
- voor micro, kleine en middelgrote ondernemingen wordt de mogelijkheid geboden om een onderneming te reorganiseren zonder dat de schuldeisers in klassen moeten worden ingedeeld.

De voorstellen van de Raad zijn wel opzienbarend met betrekking tot de *cross-class cram-down* en de absolute prioriteitsregels.

De “*cross-class cram-down*” is een mechanisme waarbij een plan toch aan een klasse van schuldeisers kan wor-